

jeg et Par Gange hævdede, at vi maatte staa ved et Vendepunkt i 1907—08. Endelig skal jeg minde om, at ogsaa Nationalbanken Gang paa Gang har givet en Advarsel; men det hjalp jo ingenting overfor den Konkurrence, som fandtes. Hr. Heide saa ildrødt, og selv en Mand som Etatsraad Glückstadt lod i alt Fald, som var han meget optimistisk. Det er i Virkeligheden et stort Ansvar, som disse Mænd have paataget sig. Thi de have jo oplevet Aar som 1893 og 1900, og de ville formentlig opleve Aaret 1908, og de burde vistnok have været i Stand til at drage deres Slutninger. Thi al Historie og tidligere Erfaringer ere værdiløse, naar man ikke drager sine Slutninger deraf. Nogle af vore Bankdirektører have vist, at Aksel Oxenstjernas Ord ikke var saa helt galt, naar han mindede om den mindre Forstaaelse, hvormed denne Verden ofte regeres.

Men imidlertid, Forholdene ere blevne skærpede i dette Øjeblik. Jeg skal ikke være Sortmaler eller Sortseer, jeg skal ikke prøve paa at være det modsatte af vor Skøntseer, det ærede Medlem for Ringsted. Men jeg vil dog sige, at hvis de Herrer ville følge Industrien i Øjeblikket, ville De lægge Mærke til, at den ganske vist arbejder godt endnu, for en stor Del arbejder med fuld Kraft, men Aarsagen er de Ordre, der *have* været, ikke de ny Ordre; disse løbe ikke mere ind i saa stort Omfang. Og se vi f. Eks. paa Forholdene indenfor Jernindustrien — det er jo et Barometer for det hele —, meldes der ogsaa fra Udlandet hver eneste Dag, at nu begynder man at afskedige sine Arbejdere. Og Diskontoen er høj, næstsidste Torsdag truede det endog med, at Nationalbanken var bleven tvungen til at gaa $\frac{1}{2}$ pCt. op og dermed komme nærmere til den betænkelige Krisediskonto af 7 pCt. Vi have haft nogle Fallitter. Men hvad der dog er ganske ejendommeligt og værd at lægge Mærke til, er — foruden en Del Akkorder — alle disse Underhaandsarrangementer, som vi ikke se, fordi vi ikke kunne faa Lejlighed dertil, men som dog ske i dette Øjeblik, hvor mange Folk privat ordne sig med deres Kreditorer. Af dem er der flere, end vi herinde have Idé om.

Selv ude fra Provinserne er der ogsaa Skyer, der trække sammen. Se vi saa paa de høje Kornpriser, som dog skulde synes at være til Glæde for Kornkøbmændene, saa viser det sig, at mange af disse have indladt sig paa Leveringssalg til Priser, der vare lavere end Priserne i Øjeblikket. Det staa for mig med andre Ord saa-

ledes, at vi paa mange Punkter staa ved et Vendepunkt. Jeg skal straks sige, hvorfor det Vendepunkt ikke bliver saa voldsomt, som det kunde se ud til, og som vi fortjente. Men sammen med dette Vendepunkt vil der, som jeg berørte før, atter komme en Arbejdsløshed som den, vi havde i 1900—01. Jeg er bange for, at naar vi næste Gang træde sammen, i 1908, ville vi finde, at der er langt mindre Beskæftigelse i Byerne og her i København, end der i Aar har været. Derfor mener jeg, at det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) har haft Uret i hele sit Milliontrykkeri.

Det ærede Medlem burde — efter at han havde skrevet sin Tale hjemme, som vi andre jo ogsaa gøre — have lagt Øret til Jorden og hørt, hvad det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) sagde. Han burde alligevel have tænkt over, om ogsaa hans egne Slutninger vare rigtige, thi selv om han ogsaa troede, hvad han dog ikke har Lov til at tro, at det ærede Medlem fra Thisted af Hensyn til Tolddebatten havde gjort Billedet sortere, saa ved dog det ærede Medlem, at en saa højt anset Forretningsmand som det ærede Medlem for Thisted ikke vil sige noget om Forretningssager, som han ikke kan staa ved. Og naar han siger: inden et Aar, — og det er forsigtigt sagt af det ærede Medlem for Thisted, — saa skulde det ærede Medlem for Ringsted have rettet sine smaa Tal.

Men det ærede Medlem gaar maaske ud fra, at det ikke bliver slet saa slemt. Det ærede Medlem vendte sig først og fremmest til Landbruget. Landbruget staa jo godt. Ja, det er muligt; kvantitativt sige de Herrer, at Høsten er herlig, og det kvalitative ved jeg ikke noget om. Men jeg vil dog minde om, at vort Landbrug er kommet i en stigende Gæld, og at det ærede Medlem for Nørresundby (Jensen-Sønderup) havde Ret i sin Bemærkning om, at vore Bønder nu forstaa, at deres Prioritetsgæld er for stor. Vore Bønder maa tilsidst indse, at de ere komne ind paa en Levefod, som i Virkeligheden er over deres Evne. Ja, selv paa Steder som i Vestjylland, hvor de mest økonomiske og besindige Bønder leve, ere de ogsaa komne ind paa en Levefod, som er beklagelig. Men desuden maa ærede Medlemmer huske, at i 1900 stode Bønderne lige saa godt som i dette Øjeblik. Landbrugskrisen var lige bleven færdig i 1897, og Priserne vare igen opadgaaende. I 1900 befandt vore Bønder sig umaadelig vel; men ikke desto mindre havde vi i 1900 den store Standsning.